

Rör vid min själ

Ibland kan det hända att strofer ur någon låt bara kommer upp i mitt huvud utan att jag egentligen vet varför. De senaste dagarna har jag hört denna strof i mitt huvud ”Rör vid min själ mitt tysta hjärta ropar”. Jag minns hur en ung tjej sjöng denna sång på ett så vackert och sårbart sätt på en begravning till en nära släkting till henne. Jag minns hur hennes röst, tonerna och orden grep tag om mig på djupet.

Det är något i de här orden: ”Rör vid min själ mitt tysta hjärta ropar...” Jag tror att det är något djupt mänskligt att längta efter att något eller någon ska röra vid ens själ. Ibland tänker jag att det är varje människas djupaste längtan, eller saknad. Att bli vidrörd, berörd, rörd vid. En längtan eller saknad som kan begravas så djupt så den inte märks. Så man kanske inte ens vet att den finns.

Det finns en sårbarhet i längtan efter att röras vid och en kanske ännu större sårbarhet i att sakna det. Det kan ge en så stark ångest att sakna det. För att bli berörd eller vidrörd betyder att jag inte är ensam. Och ensamhet kan vara så fylld av ångest. Och det kan finnas en sådan skam i den sårbarheten att sakna något så djupt mänskligt. Kanske är det en livsnödvändighet att bli vidrörd....

I en av helgens texter står det: ”ja också genom din egen själ skall det gå ett svärd”. Den meningen får mig alltid att stanna upp när jag läser den texten. Jag tänker att liksom man kan bli berörd och rörd vid på ett sätt som man behöver så kan också själen vidröras som med ett svärd. Någon eller något kan rispa små eller större revor i själen. Revor som ibland kan läkas men som ibland stannar kvar för alltid.

Den här revorna som kan göra så ont. Revor som ibland gör att man inte vill bli vidrörd eller berörd längre. De revorna som vi ibland inte vill kännas vid. Revor som ibland kan ge ett så totalt mörker, ett mörker som kan se ut som det inte går att hitta ut ur.

Men... ibland kanske det kan vara så att just i de här revorna letar det sig in lite ljus. Inte för att jag på något sätt tror att någon människa behöver revorna i själen. Det är bara dumt att tro att det skulle vara så. Revor och rispor i själen är något som förstör, det finns ingen inbyggd mening i att själen blir söndrad.

Men när nu revorna ändå finns så kanske de kan få lov att släppa in ljuset från en annan människa eller från Gud? Kanske är det så att det är när revorna får finnas och får synas som ljuset som mest kan komma in? Kanske kan vi när vi låter revorna få synas känna igen oss lite i varandras revor även om de inte är likadana? Om något eller någon annan får röra varsamt vid de här revorna så kanske ljuset kan få komma in igen?

Kanske du kan lyssna och tillsammans med mig ana den unga tjejens vackra sårbara sång: ”Rör vid min själ mitt tysta hjärta ropar”. Och kanske går det att ana om ditt eget hjärta ropar detta också? Och kanske det tysta hjärtats rop kan få bli ett uttalat rop? Ett rop som kan mötas, beröras, vidröras, röras vid av en annan människa och av Gud.

Agneta Holmström, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från blogg.svenskakyrkan.se